

THiLO

ÁLLATI HŐSÖK
Sólyomszárny

THiLO

Sólyomszárny

Első kötet

Illusztrálta: Jan Birck

SCOLAR **KID**

A mű eredeti címe
Animal Heroes – Falkenflügel
A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
© 2017 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany
All Rights Reserved

Fordította: Bán Zoltán András

Hungarian translation © Bán Zoltán András, 2020
© Scholar Kiadó, 2020

Minden jog fenntartva. A mű egyetlen részlete sem
használható fel, nem tárolható és nem sokszorosítható
a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Tartalom

Egy maja templomban	7
1. Sólyomszem	10
2. Felbukkan egy rája	22
3. Repülés a Hőskopteren	33
4. Pepéből Sólyomszárny lesz	49
5. A Bestiális Csávók fogságában	62
6. Aiko veszélyben	76
7. Légi csata	89
8. Veszélyes alagútrendszer	104
9. Eljött a párbajok ideje	120
10. A halál útvesztőjében	138
11. Menekülés a kráterből	154

Egy maja templomban

Cliff Hanger egy maja templomban állt, és ökölbe szorította a kezét. Az egész hónapban tartó kutatás után most végre célba ért. Az előtte álló kígyószobor pontosan megfelelt annak a rajznak, amelyet egy kézzel írott könyvből tökéletesen ismert. Sok ezer évvel korábban e szobor segítségével találták meg a fiatal maja fiúk a maguk állatait, hogy aztán átvegyék különleges képességeiket. És mindez még ma is pontosan ugyanígy működött. Éppen ezért akarta Cliff Hanger magához venni a szobrocskát. Mert legfőbb ellensége, Mister Yashimoto kezében a szobor csak mindenféle szörnyűséget okozna a világban.

Most odalépett az oltárhoz, és vett egy nagy levegőt. Aztán óvatosan leemelte a szobrot. Ám ugyanebben a pillanatban megcsikordult a tető a feje fölött. Cliff

megfordult, és rohanni kezdett. Épp sikerült félreugrania a feléje röpülő mérgezett nyílvevesszők elől, amikor valami szőrös lény csimpaszkodott a nyakába. Lüktető fájdalmat érzett. Szabadon maradt kezével egy ronda pókot söpört ki az arcából. De a förtelmes ízeltlábú már többször erősen belemart. Cliff elszédült. Az utolsó métereket az erdőig vezető úton csak botladozva sikerült megtennie.

Ekkor harsány nevetés hangzott fel az őserdő lombjai között. Mister Yashimoto lépett elő az egyik fa fedezékéből. Pisztolyt tartott a kezében.

– Cliff Hanger! – kiáltotta. – Szóval tényleg megcsináltad!

Cliff megpróbált szembenézi az ellenségével, de minden összefolyt a szeme előtt. Lába felmondta a szolgálatot, térdre rogyott. Valami ködfelhőn át

látta, amint Mister Yashimoto odalép hozzá. Megpróbálta legalább a szobrot szorosan magához szorítani. De a bűvös erejű kígyó kisiklott erőtlen kezéből.

– Nicsak! Van egy kis ajándékom a számomra? – gúnyolódott Yashimoto. – E mágikus szobor bűv-
erejével teremtek majd egy csoportnyi fiatal srácot, akiktől reszketni fog a világ. Bestiális Csávók, ez lesz a neve a csapatomnak.

Megragadta Cliff hátizsákját, beletúrt, kivette az ellenmérget tartalmazó ampullát, és az üvegcsét szilánkokra taposta a dzsungel talaján. Aztán felkapta a kígyószobrot, belegöngyölte egy kendőbe, és egy utolsó gúnykacajjal eltűnt az őserdő mélyén.

– Túl kell... élnem... – dadogta maga elé Cliff Hanger. – Vissza kell szereznem... a szobrot... , mert csak a... szuperhősök képesek... felvenni a harcot... a Bestiális Csávókkal... Az én csapatom neve ez lesz: Állati Hősök...

I.

Sólyomszem

Barcelona városának peremén Pepe a kedvenc szikláján csücsült, és a messzeségbe bámult. Szinte mindennap itt ült, és órákon át figyelte a hullámok játékát. Ez mindig megnyugtatta, mert a lelke mélyén Pepe olyan zaklatott volt, mint viharos napon a tenger. Tizenegy éves volt, testvérek nélkül nőtt fel, és az iskolában egyetlen igazi barátja sem akadt.

Az osztálytársai kigúnyolták a szófukarsága miatt, de többnyire azért békén hagyták, ami jólesett Pepének. Különösen azóta, hogy a szülei elváltak.

Pepe törökülésben figyelt egy óceánjárót, amely éppen most futott ki a tengerre. Nagyot nyelt. Már

régóta ábrándozott egy világ körüli útról, de azt is tudta, hogy erre soha nem lesz lehetősége.

Végignézett a parton. A távolban vékonyka földnyelv nyúlt be mélyen a tengerbe. A végén kis, félig romba dőlt torony állt.

– Na, ezt már régen meg akartam nézni közelebbről is – mormolta maga elé a fiú. Felállt. A toronyig legalább egy órát kell majd gyalogolnia, de otthon úgysem várja más, csak az üres lakás és a telelakott frizsider.

Már lassan alkonyodott, amikor Pepe elérte a földnyelvet. A toronyhoz vezető út rozsdás drótkerítéssel volt lezárva. Pepe körülnézett. Egy lélek sem járt erre, aki rajtakaphatta volna. Habozás nélkül átbújt a drótháló alatt.

A torony durván faragott kövekből épült falát moha és mindenféle zuzmó borította. A kapu zárva volt, de egyetlen gyenge taszításra könnyen megadta magát.

Pár másodperc múlva Pepe már a kőből épült csigalépcsőn baktatott fölfelé. Fura, gondolta. Mert

minél feljebb hágott, minél távolabb került a biztonságot nyújtó talajtól, annál jobban érezte magát. A torony legalább több száz éve épült. A kerítésén tábla lógott, azt adta hírül, hogy a város hamarosan nekikezd a lebontásának, hogy a helyére aztán valami luxusszállót építsen.

– Mindig csak a luxus! – horkant fel Pepe. – De közben a szegényekkel senki sem törődik!

Mintegy kétszáz lépcsőfok leküzdése után Pepe egy kör alakú, tökéletesen üres terembe jutott. Az egyik oldalról a tengerre nyílt kilátás, a másiktól a nagyváros tetőit bámulhatta az ember. Pepe rögtön úgy érezte, hogy most talált magának egy titkos rejtekhelyet, egy olyan helyet, ami egyes-egyedül az övé. Felmászott a tengerre nyíló ablak párkányára, és az egyik lábát kilógatta a mélybe. Soha életében nem volt tériszonya. A távolban az óceánjáró haladt, Pepe már csak a négy tömzsi kéményét ismerte fel. De hirtelen mintha kisöpörték volna a fejéből

a gazdag utasokról és luxuslakásokról szóló gondolatokat. Helyette valami eddig ismeretlen erőt érzett az egész testében, egy másik élőlény közelségét.

Pepe megfordult. Mellette, mindössze egyméternyire az arcától, az egyik kiálló gerendán egy vörös vércse ült.

A vörös vércsék inkább félénkek, Pepe ezt tudta. A biológia azon kevés tantárgyak egyike volt, amely érdekelt. De ez a sólyom egyenesen bizalmasan viselkedett. Egy kicsit még közelebb tipegett hozzá, és Pepe úgy érezte, hogy belelát egyenesen a lelkébe. Erő áradt Pepe felé a madárból: nyugalom és bölcsesség.

– Ne legyél már hülye! – figyelmeztette magát Pepe. – Ez egy totál átlagos sólyomféle, csak ilyen közletről még sosem láttál egyet sem.

Óvatosan kinyújtotta a karját, finoman megérintette a madarat. A mutatóujjával megvakargatta a szárnya alatt. És ebben a pillanatban nyilallást érzett. Mintha enyhe áramütés érte volna, de nem fájt. Ennek ellenére gyorsabban kezdett verni a szíve. Nem, ez nem egy átlagos madár, most már egészen biztosan érezte. De hát akkor mégis miféle sólyom ez?

Nem tudta tovább elviselni a madár okos, mindentudó tekintetét. Kénytelen volt elfordulni, kinézett

hát az ablakon. A döbbenettől földbe gyökerezett a lába: most egészen pontosan felismerte az óceánjárót, olyan élesen látta, mintha ott ringana előtte a kikötő vizén. Erre még távcsővel sem lett volna képes! A fedélzeten utasok sétálgattak, két pincér italokat szolgáltat fel. Pepe szinte ijeszten közelről látott egy dühtől vöröslő arcú férfit is.

Hitetlenkedve csóválta a fejét. Olyan volt, mintha a sólyom éles szemével látna. Kipillantott a városra. Látta Barcelona leghíresebb temploma, a Sagrada Familia tornyait, de olyan élesen, hogy a cserepeket is meg tudta volna számolni. Páni félelem járta át. Reszkető kézzel tapogatta végig az arcát. De nem érzett semmi változást. Mi történt? Leugrott az ablakpárkányról, és rohanni kezdett lefelé a lépcsőn. Két-három fokot is ugrott egyszerre, megbotlott, de az utolsó pillanatban sikerült megkapaszkodnia, így végül sértetlenül lejutott. A háta mögül hallotta

a sólyom rikácsolását. Nyilván megrémítette Pepe eszeveszett menekülése. Odakint fejvesztve száguldott tovább, és csak akkor állt meg, amikor már nem kapott levegőt. Zihálva dőlt neki egy házfalnak. A sólyom eltűnt.

– Legalább nem üldöz – nyögött maga elé Pepe kiszáradt torokkal. Sürgősen innia kellett valamit. Átnézett a szemben lévő büfére. Vajon árulják-e ott a kedvenc italát? De bárhogy igyekezett is, az odakint lógó táblát képtelen volt elolvasni. A látása pont ugyanolyan volt, mint korábban, amikor még nem találkozott a sólyommal. Ettől megnyugodott, már nem dobogott a torkában a szíve. Bármit csinált is vele a sólyom, a hatása mostanra elmúlt. Pepe vett egy üveg ásványvizet, egy hajtásra kiitta a palackot, és az első busszal hazament.

Ám ezen az estén sokáig nem jött álom a szemére. Végül éjfél tájban felkelt, és bekapcsolta a számítógépét. Hajnalig egész halom információt gereblyézett össze a sólyomféléről, arról, hogyan élnek, mire képesek, és hogy a régi egyiptomi és maja kultúrák-

ban mennyire tisztelték őket. Pepe csak napkeltekor zuhant vissza az ágyába.

Az iskolában alig várta a tanítás végét. Kiderült, hogy másnap a leggyűlöltebb tantárgyából, vagyis matekból írnak dolgozatot. Ám ennek ellenére képtelen volt odafigyelni a tanár szavaira. És nem csupán a kialvatlanság miatt. Mert Pepe egész idő alatt a sólyomra gondolt. Ugyanakkor valami megváltozott benne. A szorongása tovaszállt, és kíváncsiság lépett a helyébe. Ki akarta deríteni, mi a helyzet ezzel a különös madárral. Végre utolsót csengettek, és a gyerekek kipörögtek a szabadba. Pepe átpréselte magát köztük a buszmegállóhoz, és kiutazott a földnyelvhez, ahonnan tegnap fejvesztve menekült. Megint felmászott a csigalépcsőn a toronyszobába, de a tegnapi fagerendán most nem ült senki. A sólyomnak nyoma sem volt.

– Én hülye! – szidalmazta magát a fiú. – Hogy lehetek ennyire beszari?!

Kinézett a tengerre, de éppoly jól vagy rosszul látott, mint bárki más. Vagyis a tegnapi hihetetlen

éleslátása nem a toronnyal, hanem valóban a sólyommal függött össze. Csalódottan horgasztotta le a fejét. Biztos volt benne, hogy örökre elűzte magától a félnk madarat. Ám annál nagyobb volt a meglepetése, amikor vijjogást hallott a háta mögül. A madár a torony romos gerendázatán gubbasztott, és odafentről kíváncsian méregette a fiút.

– Gyere! – suttogta Pepe, és kinyújtotta a karját.
– Hórusz, gyere!

Hogy miért hívta Hórusznak a sólymot, nem tudta. Éjjel sokat olvasott az egyiptomi sólyomistenről, akit tisztelői Hórusznak neveztek. De úgy tűnt, a madár hallgat a névre, mert egy kicsit közelebb tipegett hozzá.

– Hórusz – mondta még egyszer Pepe. Ekkor a madár elemelkedett a gerendától, elvitorlázott a torony csúcsai között, és leszállt Pepe karjára. A fiú tudta, hogy egy kiképzett vadászsólyom képes a karmaival szétmarcangolni egy ember karját. De Pepe most alig érezte a madár súlyát. Viszont ismét átjárta a tegnapi áramütésszerű bizsergés.

Kinézett a tengerre. Látóképessége megint százszoros erővel működött.

Képes volt a legapróbb dolgot is felismerni az odakint elhúzó jachtokon. Az egyik fedélzeten egy gyönyörű lány napozott, és Pepe tisztán látta, hogy milyen színűre lakkozta a lábkörmét. Alig

hitt a szemének!

– Ezt te tetted velem, ugye, Hórusz? – kérdezte.

Válasz helyett a madár rikkantott egyet.

Pepe legalább fél órát ült az ablakpárkányon. Meg se mert mozdulni, nehogy megint elriassza a sólymot. De lassan alkonyodni kezdett, és Pepének ki kellett találnia valamilyen megoldást.

– Most haza kell mennem – mondta halkán. – Anya vacsorával vár. Velem jössz?

A sólyom kinyújtotta a nyakát, csőrével párszor belekapott a levegőbe, mintha bogarakra vadászna. Pepe óvatosan állt fel. Hórusz megmaradt a karján.

Amikor Pepe elért a város szélére, a sólyom a magasba emelkedett. De a levegőben végig követte Pepét a hazafelé vezető úton.

– Mindjárt kinyitom az ablakot – ígérte meg a madárnak Pepe. – Akkor majd tudod, hol lakom.

Kinyitotta a kaput, és felszárguldott a lépcsőn a lakásba. Köszönés nélkül rohant el anyja mellett a szobájába. Hórusz már ott ült az ablakpárkányon, és várt rá.

– Be akarsz jönni? – kérdezte Pepe bizonytalanul. Hórusz egyetlen centimétert sem mozdult.

Így hát Pepe nyitva hagyta az ablakot.

– Most gyorsan bekapok valamit, aztán visszajövök.

És tényleg: a sólyom ott várt rá, amikor Pepe egy negyedóra múlva visszatért. A fiú egész este beszélgetett vele. Elmesélt mindent, amit egy jó barátunk mondott volna – ha lett volna igazi barátja. És még többet is, teljesen nyíltan kiöntötte a madárnak a szívét. Elmesélte, hogyan érezte magát a szülei válása után, hogy mennyire szenvedett attól, hogy egyetlen valódi barátja sincs, és bevallotta, mennyire vágyik arra, hogy legyen valami fontos dolog az életében.

Valami feladat, valami cél. A sólyom vijjogott egyet. Pepe úgy érezte, tökéletesen megérti őt. Arra vágyott, hogy Hóruszsal is úgy beszélgethessen, mint egy emberrel. Tíz körül már majdnem leragadt a szeme.

– Jó éjszakát, Hórusz – dűnnyögte félálomban.

– Eljössz holnap is?

Hórusz úgy burukkolt, mint egy békés galamb. Aztán felemelkedett, és elegánsan tovaszállt Barcelona szűk utcái felett.

Másnap a sólyom elkísérte Pepét az iskolába. A fiú mosolygott magában. Még mindig sólyomszemekkel látott. Így aztán sikerült kilesnie a tanár füzetéből az összes matekpélda megoldását. Ejtett azért pár hibát, hogy a tanár ne fogjon gyanút. De így is ez lett élete messze legjobb matekdolgozata.

A tanítás után Pepe harmadszor is megtette a hosszú utat a lerobbant toronyhoz. Ahol olyan meglepetés várta, amely örökre megváltoztatta az életét.